

hjælp, der er Tale om Medhjælp fra Laboratoriet. Der kan altsaa tages den fornødne Medhjælp til det Arbejde, som kommer, og der er ikke Tale om, hvad Slags Medhjælp det skal være, saa det forekommer mig, at der kan tages sagkyndig Medhjælp, saa Arbejdet alligevel kan gøres. Der er indvendt, at Private ville benytte Laboratoriet til at gjøre Kestame for deres Varer med. Det forekommer mig, at naar man vil sætte en Taxt, der virkelig skal betale den Undersøgelse, der foretages, vil det blive uoverkommeligt for en Kjøbmand at lade alle sine Varer undersøge; det vil blive saa kostbar en Historie at det ikke vil kunne falde Nogen ind. Ganske vist kan det være, at Enkelte ville gjøre det med enkelte Varer, men jeg indser ikke, at det er nogen synderlig Ulykke. Naar det saa indvendes, at et saadant Statslaboratorium vilde tage Brødet ud af Munden paa de private Laboratorier, der findes, forekommer det mig ikke, at den Indvending har noget Videre at sige. Er det en Institution, som er til Gavn for Befolkningen i dens Helhed, maa virkelig private Foretagender finde sig i at lide derunder. Det er Noget, som finder Sted paa saa mange Omraader. Forøvrigt er der saa mange andre Ting end Levnetsmidler, der skal undersøges, saa jeg tror, der vil blive nok at gjøre for de private Laboratorier alligevel, eller i alt Fald meget for dem at gjøre. Jeg skal ikke komme meget ind paa Spørgsmaalet om Tilsyn, da der jo ikke foreligger Vædringsforslag derom. Dog vil jeg ligeover for den høttærede Minister sige, at fordi man vil have en Lov til Forebyggelse af visse Ting, derfor behøver man ikke altid at gaa med til at foranstalte Tilsyn med Overholdelse af Loven. Et saadant ekstraordinært Tilfælde, som Margarineloven var, forekommer mig nok at berettigge til at ansætte et ekstraordinært Tilsyn; men jeg veed ikke, hvorfor et saadant ekstraordinært Tilsyn skulde være fornødent til denne Lov, og det har jeg nævnt mine Grunde for. Vi havde forleden Dag en Lov, som gik ud paa at forebygge Forsælfning eller Forgiftning af de aandelige Næringsmidler, som bydes os gjennem Bager og Blade. Man kunde sige, at for at faae en saadan Lov effektiv, maatte der ogsaa ansættes Tilsynsmænd for at undersøge disse Varer. Det er ikke foreslaaet, og jeg tror heller ikke, det vilde vinde Bifald, om det blev foreslaaet; men det forekommer mig, at det Samme kunde gjælde for de Levnetsmidler, her er Tale om, som i det andet Tilfælde.

Ordføreren (Ahlfeldt-Saurvig):

Det er kun en ganske lille Bemærkning, jeg vil gjøre til min ærede Sidemand (H. Hansen). Jeg tror, at det ærede Medlem tager feil, naar han mener, at det er en Pligt for Undersøgerne at undersøge paa Rekvizition af private Folk, men det har jo i sig selv ikke Meget at betyde. De, der ville følge Udvalget, ere de, der i det Hele ønske, at der skal vises en vis Billighed overfor Publikum, overfor de Handlende. Det er i Grunden Alt, hvad der kan siges. Overfor det ærede Mindretal maa jeg i saa Henseende personlig blot yttre, at mig forekommer det rigtig nok, at den Vædring i Paragrafen ikke er betænkelig, som er foreslaaet af den høttærede Minister og min Sidemand, nemlig at Undersøgelse kun kan forlanges, forsaavidt Laboratoriet fik Tid, thi det forekommer mig rimeligt, at naar Laboratoriet ikke har Tid for de offentlige Sager, maa de private kunne afvises, ellers kunde Arbejdet jo sikkert, som det blev sagt af Ministeren, blive altfor uoverkommeligt for Laboratoriet, saa at det maatte faae en ganske anden Størrelse end paatænkt. Jeg maa dog tilstaa, at jeg deler ikke denne Frygt for Overlæssjelse, thi om ogsaa det kan være, at der maaste i Begyndelsen kom saa mange Handlende, der som en Slags Kestame ville benytte Laboratoriet, tror jeg ikke, det i Længden vil have den Betydning. Det er alt blevet fremhævet, at den Paragraf, der er foreslaaet indsat af Udvalget, kun skyldes Billighedsfølelse overfor de Handlende og Publikum. Derfor vil Udvalget holde paa, at Paragrafen bliver staaende.

Formanden: Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Tvede: Jeg tror ikke, det gaar an at sige, at naar Bagerne kunne sælge Rugbrød efter Vægt, kunne de ogsaa sælge Hvedebrød paa den Maade og i den Forbindelse, det staar her. I Almindelighed sælges jo Rugbrød som 8 Punds eller $7\frac{1}{2}$ Punds, men her forlanges, at 1 Pund Hvedebrød skal være undergivet Vægtbestemmelsen, medens Bagerne ønske 2 Pund, og det er simpeltthen, fordi det er vanskeligere at træffe en bestemt Vægt paa en lille Kvantitet end paa en større, og da Rugbrødene jo altsaa veie 8 Gange saa meget som den Vægt, der er Tale om for Hvedebrødet, vil det ogsaa være adskilligt lettere for dem at holde Rugbrødsvægten end Hvedebrødsvægten.